

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **V. B.**

zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, č. j. KUZL-38700/2015, sp. zn. KUSP-38700/2015/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 4. 2015, č.

j. MMZL 032014/2015, sp. zn. MMZL-149901/2013-SJ-PŘ-OOSA-500/14, ve společném řízení se sp. zn. MMZL-018188/2014-SJ-PŘ-OOSA-3859/14. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 800 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu se žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Rover, registrační značky 3Z2 4852, měla dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 10. 10. 2013 ve 12:22 hod. se nezjištěný řidič uvedeného vozidla na náměstí T. G. Masaryka ve Zlíně, u zastávky městské hromadné dopravy, neřídil svislou dopravní značkou B 28 „Zákaz zastavení“, s dodatkovou tabulkou E 8c „Konec úseku“, přičemž na takto označené pozemní komunikaci s vozidlem neoprávněně zastavil a stál. Dne 17. 12. 2013 ve 14:22 hod. se nezjištěný řidič uvedeného vozidla na zpoplatněném parkovišti ve Zlíně, na ulici Hradská, u budovy obchodní akademie Tomáše Bati, neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, která označuje placené parkoviště, a na tomto parkovišti zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného.

2. Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení protiprávního jednání ze dne 15. 11. 2013, č. j. 97633, a ze dne 20. 1. 2014, č. j. 61964, ze strany Městské policie Zlín. Na základě těchto podkladů vyzval správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobkyni) k uhrazení určených částek ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž ji současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil. V případě přestupku ze dne 10. 10. 2012 žalobkyně na výzvu správnímu orgánu I. stupně sdělila, že auto řídil pan P. K., nar. X, trvale bytem Č. A. 601/23, P. 6. Správní orgán I. stupně tuto osobu vyzval k podání vysvětlení, nicméně písemnost si adresát nepřevzal (šlo o adresu městského úřadu); správní orgán I. stupně následně dospěl k závěru, že tato osoba předmětné vozidlo řídit nemohla – jednalo se pouze o účelové označení řidiče vozidla, neboť P. K. vystupuje opakovaně jako přestupce v různých správních řízeních napříč Českou republikou. V případě přestupku ze dne 17. 12. 2013 žalobkyně na výzvu správního orgánu (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) sdělila, že auto řídil Ing. I. S., nar. X, bytem D. 1206, B. - B. Správní orgán I. stupně z registru obyvatel zjistil, že žalobkyní označený řidič Ing. I. S. zemřel dne Konstatoval proto, že nebylo možné řádně a spolehlivě zjistit, zda zesnulý Ing. I. S. byl skutečně řidičem v okamžiku spáchání přestupku, přičemž je nanejvýš logické, že se tento již nemohl ve věci účinně bránit. Následně správní orgán I. stupně ve vztahu k oběma vytýkaným jednáním nezjištěného řidiče vydal příkaz, jímž žalobkyni stanovil pokutu za předmětný správní delikt ve výši 1 800 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně odpor. V proběhlém správním řízení bylo nařízeno ústní jednání, na kterém byly provedeny listinné důkazy, vč. oznámení o přestupku a příslušné fotodokumentace. Správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupky nezjištěného řidiče byly na základě těchto podkladů náležitě prokázány a vydal shora popsané prvostupňové rozhodnutí. Žalobkyně na něj reagovala podáním odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se v podané žalobě věnuje jednotlivým přestupkům nezjištěných řidičů, kterými měla být v jejím případě naplněna skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla. V případě přestupku ze dne 10. 10. 2013 je žalobkyně přesvědčena, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a věc odložil předčasně. Přestupek ze dne 17. 12. 2013 měl správní orgán I. stupně dle názoru žalobkyně odložit dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jelikož pachatel přestupku v mezidobí zemřel. K tomu žalobkyně doplnila, že správní orgán I. stupně v daném případě s ohledem na ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
4. Dále žalobkyně vznesla námitku promlčení předmětných správních deliktů. Uvedla, že v dané době nebyla stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V této souvislosti odkázala na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, podle níž nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok.
5. Úvahy správního orgánu I. stupně ke stanovení výše sankce žalobkyně označila za nepodložené, hypotetické a značně rozporné. Dle žalobkyně není pravdou, že by se svým přístupem snažila zabránit potrestání skutečných pachatelů přestupků, neboť sama žalobkyně pachatele označila. Správní orgán I. stupně se však nepokusil ověřit pravdivost jejího vyjádření. Jako přítěžující okolnost nebylo možné hodnotit, že žalobkyně neuhradila částky určené ve výzvách.
6. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Ohradil se především proti tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění skutečných pachatelů přestupků. Žalovaný popsal postup správního orgánu I. stupně při zjišťování pachatelů jednotlivých přestupků, s nímž se zcela ztotožnil. Doplnil, že jak správnímu orgánu I. stupně, tak žalovanému jsou známy praktiky zmocněnce žalobkyně společnosti FLEET Control, s.r.o. Není výjimkou, že v případech hrozící odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt jsou jako řidiči označováni cizinci, zemřelé osoby, případně bratr jednatele společnosti FLEET Control, s.r.o., pan P. K.
8. K namítanému promlčení správních deliktů žalovaný odkázal na ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, které stanovuje lhůtu k projednání správních deliktů. Dle jeho názoru obdobně platí také pro odpovědnost fyzických osob za správní delikt dle

ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Měl za to, že výše sankce byla stanovena přezkoumatelným způsobem.

9. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

10. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrvala na argumentaci uplatněné v žalobě. K námitce promlčení odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43, kde byl vysloven jednoznačný názor, že správní delikty provozovatele vozidla spáchané do 6. 11. 2014 by měly být považovány za promlčené po jednom roce od jejich spáchání.

V. Posouzení věci soudem

11. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 68 a § 70 s. ř. s.).
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. O věci samé rozhodl soud bez jednání (za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud úvodem předesílá, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 30. 3. 2017, č. j. 30 A 146/2015 - 35, kterým jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru o zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt v důsledku uplynutí prekluzivní (dle nové terminologie promlčecí) lhůty. Podle názoru soudu měla být v důsledku absence výslovné úpravy prekluzivní lhůty v případě odpovědnosti provozovatele vozidla (nepodnikající fyzické osoby) analogicky uplatněna jednoletá lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
15. Citovaný rozsudek krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 9 As 127/2017 - 44. V něm Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „*Nejvyšší správní soud se již k otázce, která lhůta stanovující zánik odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla se má užít, vyjadřoval. V rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dospěl k závěru, že odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle § 125e odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Závěry tam uvedené lze shrnout tak, že odkaz na § 125d zákona o provozu na pozemních komunikacích byla zjevná chyba a zákonodárce ve skutečnosti chtěl odkazem mířit na § 125f stejného zákona. Tento závěr byl následně přijat i ostatními senáty Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016-56, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28). Desátý senát dne 16. 5. 2018 postoupil věc rozšířenému senátu, jelikož našel rozpor v judikatuře. (...) Rozšířený senát v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018-31, věc vrátil desátému senátu s odůvodněním, že není povolán řešit judikaturní rozpor v situaci, kdy odchylný názor vyjádřený v předchozím rozhodnutí již nemá žádné obecné*

normativní účinky. Ani nyní rozhodující senát neshledal důvod se od této judikatury odchýlovat. Soud proto dospěl v souladu s ustálenou judikaturou k závěru, že na projednávanou věc má užít prekluzivní lhůta daná v § 125e odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích a měla se užít i již před novelizací účinnou před 7. 11. 2014.”

16. Na základě výše uvedeného neshledal soud důvodnou námitku promlčení správního deliktu provozovatele vozidla (žalobkyně). Nejvyšší správní soud již tuto otázku vyřešil a jeho právním názorem je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Ke shodným závěrům ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v jiných rozhodnutích (srov. např. rozsudky ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 - 56, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28; všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Lze tedy uzavřít, že na zánik odpovědnosti provozovatele vozidla bylo i přede dnem 7. 11. 2014 (před účinností novely č. 230/2014 Sb.) nutno analogicky aplikovat prekluzivní lhůtu stanovenou v § 125e odst. 3 tohoto zákona. Odkaz žalobkyně na metodiku vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, stejně jako na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43, je třeba s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu nutno odmítnout.
17. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán I. stupně nezahájil řízení „do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ V posuzované věci ke spáchání přestupků (na které je v daném případě navázán správní delikt žalobkyně) došlo dne 10. 10. 2013 a 17. 12. 2013. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 3. 12. 2014, kdy byl žalobkyni doručen příkaz ze dne 2. 12. 2014, č. j. MMZL 175989/2014. Správní orgán I. stupně tak zahájil řízení o správním deliktu žalobkyně do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl (9. 1. 2014 a 19. 5. 2014), lhůta vyplývající z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nebyla překročena, a proto k prekluzi odpovědnosti žalobkyně za spáchání správního deliktu v projednávaném případě nedošlo.
18. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků.
19. V případě přestupku ze dne 10. 10. 2012 žalobkyně na výzvu správnímu orgánu I. stupně sdělila, že auto řídil pan P. K., nar. X, trvale bytem Č. A. 601/23, P. 6 (č. l. 3 správního spisu). Správní orgán I. stupně sdělení zmocněnce žalobkyně nepominul. Pokusil se označeného řidiče předvolat k podání vysvětlení. Adresát však nebyl zastižen (oznámená adresa je ohlašovnou Úřadu městské části Praha 6 – viz č. l. 4 – 5 správního spisu). Současně správní orgán I. stupně dovodil, že označení řidiče bylo pouze účelové, protože tento řidič je označován ve správních řízeních napříč Českou republikou; k vyjádření zmocněnce žalobkyně proto již dále nepřihlížel.
20. Soud doplňuje, že P. K. je jako opakovaně a účelově označovaný řidič znám rovněž správním soudům. V rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015 - 18, Nejvyšší správní soud k této osobě uvedl, že v „pozici ‚řidiče‘ vystupuje v řadě dalších řízení, jedná se přitom o osobu nekontaktní, které se nedaří doručovat písemnosti (k problémům s doručováním této

konkrétní osobě se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 - 46).“ Lze upozornit také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 316/2016 - 42, kde správní orgán doručoval na adresu trvalého pobytu P. K. právě na ohlašovně Úřadu městské části Praha 6. P. K. si písemnost nepřevzal a doručeno mu bylo pouhou fikcí. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „(s)právní orgány se pokusily řidiče kontaktovat na adrese uvedené provozovatelem, ale zásilka byla vrácena jako nedoručená s tím, že adresát je na této adrese neznámý. Podle kasačního soudu tato informace postačila k tomu, aby správní orgány zahájily řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, neboť neměly žádné další reálné možnosti, jak adresáta kontaktovat. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt provozovatele vozidla.“ Skutečnost, že je P. K. účelově označován jako řidič, je přitom soudu známa, i z jeho vlastní rozhodovací činnosti (např. rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 30 A 127/2015 - 50).

21. V případě přestupku ze dne 17. 12. 2013 žalobkyně na výzvu správního orgánu (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) sdělila, že auto řídil Ing. I. S., nar. X, bytem D. 1206, B. – B. (viz č. l. 8 správního spisu). Správní orgán I. stupně následně z registru obyvatel zjistil, že žalobkynin označený řidič zemřel dne 19. 6. 2014. Ve své úvaze k věci přistoupil tedy správní orgán I. stupně tak, že nebylo možné řádně a spolehlivě zjistit, zda zesnulý Ing. I. S. byl skutečně řidičem v okamžiku spáchání přestupku, přičemž bylo logické, že se tento již nemohl ve věci účinně bránit.
22. Samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, podle soudu nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobkyně neindikovala, a proto Ing. I. S., kterého žalobkyně bez dalšího označila, nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak tomu bylo v posuzovaném případě.
23. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným, neboť i jemu je známa činnost zástupce žalobkyně ve správním řízení, společnosti FLEET Control, s.r.o., spočívající v účelovém označování osob jako přestupců v obdobných správních řízeních za účelem odložení věci a jejího neprojednání (k tomu přiměřeně např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 24/2015 - 28, ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 36/2015 - 30, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, a ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016 - 34). V daném případě je pochopitelné, že žalovaný neuvěřil tvrzení žalobkyně, že její automobil měl v rozhodnou dobu v užívání Ing. I. S., nebylo-li možné tuto skutečnost s ohledem na smrt označené osoby blíže prověřit. Postup

žalovaného považuje soud za souladný se zákonem. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla nic, čím by svoje tvrzení o tom, že vozidlo skutečně řídila označená osob, prokázala či upřesnila. Nejen že nijak nedoložila, že Ing. I. S. její vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici, ale ani k této věci nic bližšího neuvedla. Takový přístup žalobkyně zcela znevěrohodňuje její tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě Ing. I. S.

24. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků.
25. K námitce ohledně nepřezkoumatelnosti odůvodnění uložené sankce soud uvádí následující. Zákon o silničním provozu v § 125f odst. 3 stanoví, že za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta a že pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Kritéria pro určení výše pokuty jsou mj. stanovena v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož se při určení výměry pokuty právnické osobě „*přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*“
26. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publikovaný pod č. 416/2004 Sb. NSS, vztahující se k možnosti přezkumu správního uvážení soudem. V něm Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[ú]kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.*“ Správním orgánům musí být dán určitý prostor pro jejich vlastní volné uvážení, jímž je i uvážení o výši uložené sankce. Do této úvahy správního orgánu soud nezasahuje, nevymyká-li se úvaha mezím stanoveným zákonem, zásadě logiky apod. (výjimku představuje institut moderace sankce dle § 78 odst. 2 s. ř. s.). Ve vztahu k uložené pokutě proto soud hodnotil, zda správní orgán zohlednil veškeré relevantní okolnosti, posoudil kritéria pro ukládání sankce a nevybočil z mezí stanovených zákonem nebo zda správní uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.).
27. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč tedy v dolní polovině zákonem stanoveného rozmezí, které činí od 1 500 do 2 500 Kč. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že správní orgán se odůvodněním výše pokuty zabýval na straně 7 a 8 rozhodnutí, kde k uložené sankci uvedl, že vlivem správních deliktů nedošlo k žádnému ohrožení nebo újmě na zdraví. Hodnotil je tak jako méně závažné. Následkem deliktů byl dle správního orgánu I. stupně poškozen zájem společnosti, kterým je ochrana bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Okolnosti spáchání nebyly správními orgánem I. stupně známy, proto k nim nepřihlédl.
28. Správní orgán I. stupně v odůvodnění výše sankce rovněž uvedl, že provozovatel vozidla svým přístupem umožnil, aby nedošlo k potrestání řidiče, který se dopustil předmětných přestupků. To však správní orgán I. stupně konstatoval v souvislosti s tím, že mu nezbylo

než přestupky odložit a uplatnit objektivní odpovědnost provozovatele vozidla (žalobkyně). Z odůvodnění dle názoru soudu nevyplývá, že by správní orgán I. stupně tuto skutečnost hodnotil jako přitěžující při stanovení výše ukládané pokuty.

29. Soud je tedy přesvědčen, že odůvodnění výše pokuty provedené správními orgány je dostačující a vyhovuje shora stanoveným požadavkům. Pokuta byla stanovena v zákonem stanoveném rozpětí a její výše byla řádně a přezkoumatelně odůvodněna. Je na správním orgánu, aby na základě okolností případu výši sankce stanovil. V posuzovaném případě soud neshledal, že by ze strany správního orgánu došlo k překročení či ke zneužití správního uvážení. Odhlédnout pak v této souvislosti nelze ani od skutečnosti, že žalobkyně tuto námitku vznesla až v podané žalobě, a žalovaný tak nemohl případné pochybení správního orgánu I. stupně napravit.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady ani v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.) Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 12. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu